Rilke költészetének hangulatát két kitűnő „magyar” versben (*S aztán?; A régi ház*) adta vissza; ami az idegen élményre rezonált, az a *legszemélyesebb* húr volt. Szabó Ede *A műfordítás* című tanulmánykötetét forgatva világosan látni, hogy Gérecz Goethe-magyarítása (*A vándor éji dala*) – nem Móricz Zsigmondhoz, aki szintén lefordította ezt a remekművet, hanem a magyar líra klasszikusaihoz mérve is – mekkora érték. Még – valamennyire – Tóth Árpádra utaló zeneiségben is (Tóth: *csend ül – lendül*; Gérecz: *Csend ül – Ha rezdül).*

Gérecz Attila versei, főképp mert hiányoznak a magyar líra értékfolyamából (*A Hét évszázad magyar költői* sem tud róluk), hómezők csillámló aranyhalai. Idegen környezetben is látni különlegességüket, de igazán csak *valódi* közegükben – folyamban, tengerben – mutathatnák meg elevenségüket.

Az utókor feledékenysége ha nem is érthető, arra mégis csak jó, hogy – reménykedjünk – megcáfolhassa a jövő.